श्रीमहाभारतं

॥ सभापर्व्व ॥

नारायणं नमस्कृत्य नरञ्चैव नरोत्तमं। देवीं सरस्वतीं व्यासं ततो जयमुदीरयेत्।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततोऽब्रवीन्मयः पार्थं वासुदेवस्य सन्निधौ। प्राञ्जलिः श्लक्ष्णया वाचा पूजयित्वा पुनः पुनः।

अस्मात्कृष्णात्सुसंरब्धात्पावकाच्च दिधक्षतः। त्वया चातोऽस्मि कौन्तेय ब्रूहि किं करवाणि ते।

॥ अर्जुन उवाच ॥ कृतमेव त्वया सर्व्वं स्वस्ति गच्छ महासुर। प्रीतिमान्भव मे नित्यं प्रीतिमन्तो वयञ्च ते।

॥ मय उवाच ॥ युक्तमेतत्त्वयि विभो यथात्थ पुरुषर्षभ। प्रीतिपूर्व्वमहं किञ्चित्कर्त्तुमिच्छामि भारत।

अहं हि विश्वकर्म्मा वै दानवानां महाकविः। सोऽहं वै त्वत्कृते किञ्चित्कर्त्तुमिच्छामि पाण्डव।

॥ अर्जुन उवाच ॥ प्राणकृच्छ्राद्विमुक्तं त्वमात्मानं मन्यसेऽनघ। एवं गते न शक्ष्यामि किञ्चित्कारयितुं त्वया।

न चापि तव सङ्कल्पं मोघमिच्छामि दानव। कृष्णस्य क्रियतां किञ्चित्तथा प्रतिकृतं मयि।

चोदितो वासुदेवस्तु मयेन भरतर्षभ। मुहूर्त्तमिव सन्दध्यौ किमयं चोद्यतामिति।

ततो विचिन्त्य मनसा लोकनाथः प्रजापतिः। चोदयामास तं कृष्णः सभा वै क्रियतामिति।

यदि त्वं कर्त्तुकामोऽसि प्रियं शिल्पवतांवर। धर्म्मराजस्य दैतेय यादृशीमिह मन्यसे।

यां कृतां नानुकुर्व्वन्ति मानवाः प्रेत्य धिष्ठिताः। मनुष्यलोके सकले तादृशीं कुरु वै सभां।

यत्र दिव्यानभिप्रायान् पश्येम हि कृतांस्त्वया। आसुरान्मानुषांश्चैव सभां तां कुरु वै मय।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ प्रतिगृह्य तु तद्वाक्यं सम्प्रहृष्टो मयस्तदा। विमानप्रतिमाञ्चक्रे पाण्डवस्य शुभां सभां।

ततःकृष्णस्य पार्थस्य धर्म्मराजे युधिष्ठिरे। सर्व्वमेतत् समावेद्य दर्शयामासतुर्मयं।

तस्मै युधिष्ठिरः पूजां यथार्हामकरोत्तदा। स तु तां प्रतिजग्राह मयः सत्कृत्य भारत।

स पूर्व्वदेवचरितं तदा तत्र विशाम्पते। कथयामास दैतेयः पाण्डुपुत्रेषु भारत।

स कालं कञ्चिदाश्वस्य विश्वकर्म्मा विचिन्त्य तु। सभां प्रचक्रमे कर्त्तुं पाण्डवानां महात्मनां।